

3) w załączniku nr 2 do regulaminu odznaki „Przodujący Kolejarz”:

- a) pod lp. 1 w rubryce „Nadaje odznakę” dodaje się pkt 5 w brzmieniu: „5) innym osobom oraz pracownikom komunikacji kolejowej państw obcych”;
- b) pod lp. 1 w rubryce „Nadaje odznakę” w pkt 1 lit. d) i w pkt 3 oraz pod lp. 8 w rubryce „Nazwa organu” wyrazy „Nasycalnie Kolejowe” zastępuje się wyrazami „Zakłady Produkcji i Nasycania Podkładów Ko-

lejowych” oraz pod lp. 3 w rubryce „Nadaje odznakę” wyrazy „Centralnego Biura Rezerwowania Miejsc” zastępuje się wyrazami „Centralnego Biura Obsługi Podróżnych”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

181

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 17 czerwca 1967 r.

w sprawie gospodarowania surowcami wtórnymi metali.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz § 1 pkt 4 zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 14 lutego 1957 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu stalą, metalami nieżelaznymi oraz niektórymi metalami szlachetnymi (Monitor Polski Nr 15, poz. 115), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie ustala sposób zagospodarowania surowców wtórnych metali, wymienionych w części I załącznika nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 17 czerwca 1967 r. o ustaleniu wykazu surowców wtórnych podlegających zagospodarowaniu oraz wykazu jednostek upoważnionych do skupu tych surowców (Monitor Polski Nr 37, poz. 185), zwanych dalej „surowcami wtórnymi”, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Sprawy związane z zagospodarowaniem surowców wtórnych metali nieżelaznych wymienionych w załączniku nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości powołanego w ust. 1 reguluje rozporządzenie Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 30 maja 1966 r. w sprawie gospodarowania metalami nieżelaznymi (Dz. U. Nr 27, poz. 165).

§ 2. 1. Centrali Gospodarki Złomem powierza się kontrolę gospodarki surowcami wtórnymi w jednostkach gospodarki uspołecznionej oraz w jednostkach gospodarki nie uspołecznionej.

2. Kontrola gospodarki surowcami wtórnymi obejmuje:

- 1) analizę planu zagospodarowania surowców wtórnych z punktu widzenia zasad racjonalnej gospodarki,
- 2) sprawdzanie przestrzegania obowiązku zagospodarowania oraz zużycia surowców wtórnych.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie dotyczą jednostek Ministerstwa Obrony Narodowej i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Sprzedaż innym jednostkom niż wymienione w załączniku nr 2 do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości powołanego w § 1 ust. 1 lub zużycie do przetopu albo przeróbki chemicznej własnych surowców

wtórnych w postaci żeliwa wymaga uprzedniej zgody Centrali Gospodarki Złomem.

§ 4. Jednostki gospodarki uspołecznionej, w których powstają surowce wtórne ze stali stopowej, obowiązane są zaopatrywać je w cechę materiałową, przewidzianą przez Polską Normę.

§ 5. Centrala Gospodarki Złomem w wypadkach gospodarczo uzasadnionych może zwolnić jednostki, w których powstają surowce wtórne, od obowiązku ich sortowania oraz przerobu na złom wsadowy.

§ 6. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązane są wysortować z posiadanych surowców wtórnych przedmioty, które mogą być użyte bez przetopienia (żelastwo użytkowe), i zaoferować je do zakupu jednostkom gospodarki uspołecznionej na cele produkcyjne lub usługowe, a w braku zapotrzebowania ze strony tych jednostek — jednostkom właściwym do ich skupu, wymienionym w załączniku nr 2 do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości, powołanego w § 1 ust. 1.

2. Nie zakupione przez jednostki wymienione w ust. 1 żelastwo użytkowe może być sprzedawane rzemieślnikom oraz innym osobom prywatnym.

§ 7. Gdy w skład przedmiotu nabywanego jako żelastwo użytkowe wchodzi także wmontowane części z metali nieżelaznych, stanowiące integralną ich część, bez której dany przedmiot byłby nieużyteczny dla nabywcy, przedmiot ten może być sprzedany w całości.

§ 8. Surowce wtórne, które nie mogą być zagospodarowane w trybie przewidzianym niniejszym zarządzeniem, mogą być za zgodą Centrali Gospodarki Złomem przeznaczone na inne cele lub zniszczone.

§ 9. 1. Znalezione wśród surowców wtórnych przedmioty wybuchowe i niebezpieczne należy wysortować i zabezpieczyć w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osób postronnych oraz zgłosić do unieszkodliwiania właściwym organom.

2. Tryb postępowania przy zabezpieczaniu i zgłaszaniu przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych określa odrębne przepisy.

§ 10. Znalezione w złomie przedmioty o wartości zabytkowej i muzealnej lub części takich przedmiotów należy zabezpieczyć oraz zgłosić właściwemu wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków.

§ 11. 1. Zabrania się stosowania dla celów budownictwa używanych kolejowych szyn normalnotorowych i szyn tramwajowych.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy stosowania szyn do obudowy górniczej oraz do budowy torów do dźwigów budowlanych i innych torów.

§ 12. Traci moc zarządzenie Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 15 listopada 1958 r. w sprawie zakazu stosowania dla celów budownictwa używanych szyn kolejowych, tramwajowych oraz odpadów i odrzutów produkcyjnych szyn (Monitor Polski Nr 91, poz. 504).

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 lipca 1967 r.

Minister Przemysłu Ciężkiego: *J. Hryniewicz*

182

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 23 czerwca 1967 r.

w sprawie pomocy i asysty organów Milicji Obywatelskiej przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych.

Na podstawie art. 43 § 2 pkt 1 i art. 48 § 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151) oraz w związku z przepisami art. 765 § 1 i art. 811 Kodeksu postępowania cywilnego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Organy Milicji Obywatelskiej udzielają pomocy organom egzekucyjnym oraz osobom wykonującym czynności egzekucyjne (komornikom, egzekutorom, poborcom skarbowym) w razie:

- 1) natrafienia przez nie na opór osoby, która uniemożliwia lub utrudnia przeprowadzenie egzekucji,
- 2) istnienia uzasadnionego przypuszczenia, że organ egzekucyjny lub osoba wykonująca czynności egzekucyjne na taki opór natrafi.

2. Ilekroć w dalszych przepisach mówi się o „organie egzekucyjnym”, należy przez to rozumieć również osobę wykonującą czynności egzekucyjne (komornika, egzekutora, poborcę skarbowego).

§ 2. 1. Organ Milicji Obywatelskiej, właściwy ze względu na miejsce prowadzenia egzekucji, udziela pomocy organowi egzekucyjnemu na podstawie pisemnego wezwania.

2. W pilnych przypadkach udziela się pomocy również na wezwanie ustne lub telefoniczne; organ Milicji Obywatelskiej nie wstrzymując udzielenia pomocy może zażądać potwierdzenia wezwania na piśmie.

3. W pilnych przypadkach obowiązek udzielenia pomocy ciąży także na funkcjonariuszach patrolu milicyjnego pełniącego służbę w pobliżu miejsca egzekucji.

§ 3. 1. Funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej udzielający pomocy powinien w razie wątpliwości ustalić, czy organ egzekucyjny uprawniony jest do przeprowadzenia egzekucji; w tym celu może on żądać okazania właściwego zaświadczenia lub legitymacji służbowej.

2. Funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej nie jest uprawniony do badania, czy egzekucja jest zasadna i celowa, ani też do dokonywania jakichkolwiek czynności wykraczających poza zakres pomocy.

§ 4. Pomoc organu Milicji Obywatelskiej polega na towarzyszeniu organowi egzekucyjnemu, zapewnieniu mu osobistego bezpieczeństwa, umożliwieniu wykonywania czynności egzekucyjnych, w szczególności przez przymusowe usunięcie osoby uniemożliwiającej lub utrudniającej wykonanie tych czynności, oraz na zapewnieniu porządku w miejscu przeprowadzania egzekucji.

§ 5. 1. Z przebiegu czynności wymienionych w § 4 funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej składa notatkę służbową przełożonemu.

2. W notatce podaje się miejsce, czas trwania i rodzaj egzekucji, nazwisko osoby, przeciwko której egzekucja była skierowana, nazwę organu egzekucyjnego i nazwisko osoby, która wykonywała czynności egzekucyjne, czynności wykonane w ramach pomocy oraz ewentualne uwagi własne.

§ 6. Gdy funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej udzielający pomocy stwierdzi popełnienie przestępstwa, a w szczególności — użycie przemocy lub groźby bezprawnej dla zmuszenia organu egzekucyjnego do zaniechania czynności egzekucyjnych (art. 129 Kodeksu karnego), jego znieważenie (art. 132 § 1 Kodeksu karnego) lub czynną napaść na niego (art. 133 § 1 Kodeksu karnego), powinien zabezpieczyć ewentualne ślady i dowody przestępstwa i postąpić dalej w sposób wskazany w Kodeksie postępowania karnego.

§ 7. 1. Jeżeli egzekucja jest prowadzona w obrębie budynków lub pomieszczeń zajmowanych przez organ Milicji Obywatelskiej albo pozostających pod jego zarządem budynków (pomieszczeń), do których wstęp jest dozwolony tylko za okazaniem przepustki, organ Milicji Obywatelskiej udziela organowi egzekucyjnemu asysty.

2. Do asystowania przy czynnościach egzekucyjnych wyznacza się funkcjonariuszy w stopniu oficera lub podoficera — w zależności od stopnia służbowego funkcjonariusza, przeciw któremu ma być prowadzona egzekucja. Funkcjonariuszy do asystowania wyznacza komendant (kierownik) jednostki, która zajmuje budynek (pomieszczenie) lub pod której zarządem budynek (pomieszczenie) pozostaje, na podstawie zawiadomienia o mającej nastąpić egzekucji.

3. Obowiązkiem asystującego funkcjonariusza Milicji Obywatelskiej jest towarzyszenie organowi egzekucyjnemu w celu umożliwienia przeprowadzenia czynności egzekucyjnych.

4. Przepisy §§ 3 i 5 stosuje się odpowiednio.

§ 8. Traci moc zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 czerwca 1956 r. w sprawie służby asystencyjnej organów Milicji Obywatelskiej przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych (Monitor Polski Nr 59, poz. 714).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *M. Moczar*